

вѣйте, сладки дѣца мои, и любете ся съ онѣзи сж-щѣ-тѣ любовь, съ коѣ-то сте ся любили и напредъ (*Графъ-тѣ цѣлува рѣкѣ и на князь-тѣ и на княгиня-та, аче подирѣ улава Геносевѣ за рѣкѣ-тѣ.*)

Графъ-тѣ. Вѣрвайте ми, любезни родители, че тойзи даръ ми е найрадостенъ въ животъ-тѣ. Азъ днесъ съмъ намѣрилъ онова сокровище, кое-то ако да не бѣхъ намѣрилъ, щяхъ да скърбѣ чакъ до смъртъ, и никоги не щяхъ да ся спокоѣ.

Князь-тѣ. Да благодаримъ Богу за това добро.

Княгиня-та. Хайдете сега, мои любезни, да вѣрвимъ.

Князь-тѣ. Сега — сега. Това мѣсто ще нарекѣ Геносевинѣ пустыня, а при нейнѣ-тѣ пещерѣ ще направѣ единъ мѣнастирь, и ще го нарекѣ Геносевинъ, нека ся приказва, какъ прави Богъ чудо съ онѣзи, кои-то го любѣтъ и почитатъ, и кои-то обичатъ да си загубѣтъ животъ-тѣ нежели да си потѣпгѣтъ супружескѣ-тѣ честь и вѣрность.

Волѣ. Наистина то ще бѣде памятодостойно.

Князь-тѣ. Сега хайде да вѣрвимъ.

Графица-та. Сладки родители, дайте ми дозволеніе, да попѣѣ единъ пѣсенчицѣ при трѣгваніе то си.

Князь-тѣ. Свободно, чедо мое, свободно, мы ще ти помогнемъ. Хайде да ся наредимъ синца въ единъ редъ.